

မင်းမြတ်သူရ

ရိုန်းဆာယာ



L ဝ ဇ

တစ်ခုသော နွေရာသီ၌ အရေးပိုင်ဦးသာဒွန်းနှင့် မယားဖြစ်သူ မမြမူသည် နေအိမ် ခြံဝန်းအတွင်းရှိ သစ်ရိပ် အောက်တွင်ထိုင်ပြီး ရေခဲစိမ်းဘိလပ်ရည်တစ်လုံးစီ သောက်ကာ ချမ်းသာသူတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဇိမ်ကျနေလေ၏။

အရေးပိုင်ဦးသာဒွန်းကတော် မမြမူသည် ဦးသာဒွန်းထက်အသက်ပိုမို ငယ်ရွယ်ပြီး ချောမောလှပသူဖြစ်၏။ မမြမူသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော အမျိုးအနွယ်မှ ဆင်းသက်လာပြီး ရှေးဘဝကုသိုလ်ကြောင့် အရေးပိုင်မင်းနှင့်ရပြီး မှ လူကိုလူလို မထင်တော့ဘဲ အဆင့်အတန်းခွဲခြားပြီး ဆက်ဆံတတ်လေ၏။

အထူးသဖြင့် မမြမူသည် ဆင်းရဲနွမ်းသူတို့ အပေါ် ပိုမိုပြီးအဆင့်အတန်းခွဲခြားကာ ဆက်ဆံတတ်လေ၏။

စိတ်သဘောထားကောင်းမွန်သော အရေးပိုင်မင်းကမူ မမြမူနှင့် တစ်ခြားစီဖြစ်ပြီး သူတစ်ပါးအပေါ် ညှာတာထောက် ထားတတ်လေ၏။

အရေးပိုင်မင်းသည် ကိတ်မုန့်ကို ဘိလပ်ရည်အေးအေးနှင့်မျောချရင်း သူကြီးဂေဇက် သတင်းစာကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။

မမြမူက အပျင်းပြေ ဇာပန်းထိုးနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မြို့ပိုင်မင်း၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ခြံကြီးအတွင်းသို့ ဘူးသီးခြောက်ရေဘူးနှင့် တောင်ဝှေးတစ် ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်ထားသော ကုလားဘုန်းကြီး တစ်ပါးဝင်ရောက်လာပြီး ဘုန်းကြီးက

‘ကျုပ် ခရီးဝေးကလာတဲ့အတွက်

အင်မတန်ဆာလောင်မွတ်သိမ့်နေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သင်တို့ဆီမှာ အစား
အသောက်နည်းနည်း အလှူခံချင်လို့ပါ’

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ လူလူချင်း အဆင့်အတန်းလွန်စွာ ခွဲခြားသော မမြဲမှုက
ကုလားဘုန်းကြီးကို ရွံရှာဟန်နဲ့ ကြည့်ပြီး

“အောင်မယ်... ရာရာစစ ဘယ်ကသူတောင်းစားက ငါ့ခြံထဲဝင်ပြီး
အလှူခံရတာ လဲ၊ ဟဲ့ သူတောင်းစား ဒီခြံက နင့်အမေလင်ခြံမဟုတ်ဘူးဟဲ့. .
.အရေးပိုင်မင်းခြံသိရဲ့လား၊ ခြံထဲဝင်ပြီး တောင်းချင်ယောင်ဆောင်ပြီး
ခိုးဝှက်မယ်မကျန်နဲ့၊ တစ်ခါတည်း ပုလိပ်လက်အပ်လိုက်လို့ မလကီးယားသွားမယ်”

ဟု ရိုင်းပြောပြောဆိုလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ အရေးပိုင်မင်းက ဝင်ပြီး

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မြမြရယ်. .

.ဒါသူတောင်းစားမဟုတ်ဘူးကွယဲ့. . ဆာဒူး ဘုန်းကြီးလို့ခေါ်တယ်၊
ကိုကိုအိန္ဒိယမှာနေတုန်းက သူတော်စင်ဆာဒူးကြီးတွေ အများကြီး မြင်ခဲ့ဘူးတယ်”

ဟု ပြောရင်း ဆာဒူးကြီးကို လက်အုပ်ချီကာ

“စိတ်မရှိပါနဲ့ ဆာဒူးကြီး”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေ၏ ။

မနဂုဏ်မောက်နေသော မမြဲမှုကမူ အရေးပိုင်မင်း၏ ။ စကားကို
နားဝင်ဟန် မရှိဘဲ

“အို... ကိုကိုက သူတောင်းစားဘက်က ရှေ့နေလိုက်နေပြန်ပြီ၊

ဒီကောင်တွေ ဘယ်သူမှမရှိဘူး ထင်ပြီး အလစ်သုတ်မလို့ ဝင်လာတာ၊ ဟဲ့ကောင်

လူမိမှ သူတော်ကောင်းဟန်ဆောင်ပြီး အလှူခံပြုမနေနဲ့၊ နင်တို့အကြောင်းကို ငါကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ပုလိပ်လက် မအပ်မီ အမြန်ဆုံးထွက်သွားစမ်း”

ဟု ရိုင်းပြုစွာ မောင်းနှင်ထုတ်လေ၏ ။

ထိုအခါ ကုလားဘုန်းကြီးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“သင်ဟာ သူတော်စင်ကို စော်ကားတဲ့ အပြစ်ကို ကျူးလွန်နေပြီ၊ ဒီအပြစ်ကို သင်ခံရတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ မာန်မာန ထောင်လွှားသော မမြမှုက

“ရာရာစစ နင်လို သူတောင်းစားကများ ငါ့ကို အပြစ်ဒဏ်ခံခိုင်းနေတယ်၊ ငါ့ခြံထဲက ထွက်သွားစမ်း”

ဟု မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်ပြီး အနီး၌ ကြိုးချည်ထားသော

အင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကို ကြိုးဖြည့်ပေးရန် ပြင်လိုက်ရာ အရေးပိုင် ဦးသာဒွန်းသည် မမြမှု၏ ရိုင်းပြမှုကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘဲ

“မြမြဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ကွာ... သွေးထွက်သံယိုတွေဖြစ်ကုန်မယ်၊ သတိထားပါကွာ”

ဟု တားဆီးလေ၏ ။

မမြမှုကမူ အရေးပိုင် စကားကို နားမဝင်ဘဲ ဆာဒူးဘုန်းကြီးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး

“ရှူး... ရှူး”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ လွန်စွာ အကိုက်ကြမ်းသောကြောင့်

အချိန်ပြည့်ကြိုးချည်ထားရသော အင်းခွေးကြီး နှစ်ကောင်သည် ဆာဒူးဘုန်းကြီးကို

ကိုက်ဝံ့ဟန်မရှိဘဲ အမြီးကုတ်ပြီး မြေပေါ်တွင် ဝတ်တွားနေလေ၏။

မြမြသည် အင်းခွေးကြီးများကို အားကိုးမရသည်နှင့် ခြံထဲတွင်ရှိသော အခိုင်းအစေလူများကို ဆွဲထုတ်ရန် ပြင်သောအခါ ဆာဒူးကြီးက

“သင်ဟာ သူတော်စင်ကိုအကြိမ်ကြိမ် ဖော်ကားနေပြီး ဒါကြောင့် ကျိန်စာသင့်တော့မယ်”

ဟုလေးနက်သော အမူအရာနှင့်ပြောလိုက်ရာ မမြမူက အံ့ကိုကြိတ်ပြီး

“သူတောင်းစားကြီး ငါ့လို အရေးပိုင်ကတော်ကို နင်က ကျိန်ဆဲနိုင်မှာလား”

လို့မထီလေးစား ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆာဒူးကြီးက မမြမူကို မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ပြီး

“ကျွန်ုပ်တို့တိုင် သင့်ကို ကျိန်စာတိုက်ရမယ်။ သင်ဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့နေရာလေးမှာ ပိုင်ဆိုင်ရတာ ကို အဟုတ်ထင်ပြီးမာနထောင်လွှားနေတယ်။ စေတနာ သဒ္ဒါတရားမရှိတဲ့ သူကို ကျွန်ုပ် အလှူခံလိုစိတ်မရှိတော့ပါဘူး။ သင့်ရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ မေတ္တာတရားခေါင်းပါးနေတယ်။ စေတနာ သဒ္ဒါတရားမဲ့တဲ့ သင့်ကို ကျွန်ုပ်ဆုံးမဖို့ တာဝန် ဖြစ်လာပြီ။ ဒီကနေ့ကစပြီး ကိုးရက်တိတိရှိတဲ့နေ့မှာ သင်တို့ တစ်မိသားစုလုံး ဒီနေ့ ကျွန်ုပ်ဆာလောင်သလို ဆာလောင်ပြီး သူတောင်းစားကိုယ်တိုင် ခွံ့ကျွေးတဲ့ ထမင်းကို စားပြီးမှ ဗိုက်ပြည့်ပါစေသား...”

ဟု ကျိန်ဆိုလေရာ အရေးပိုင် ဦးသာဒွန်းသည် ဆာဒူးဘုန်းကြီး၏ ကျိန်စာကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားလေ၏။

မမြမူကမူ ဒေါသတကြီး ဆဲဆိုပြီး ဆာဒူးကြီးကို

ခြံထဲမှဆွဲထုတ်ခိုင်းလေ၏။

သူမသည် ဆာဒူဘုန်းကြီး ခြံပြင်ရောက်သွားသည်
အထိတက်တခေါက်ခေါက်နှင့်

“ဘာမဟုတ်တဲ့ ကုလား သူတောင်းစားကများ ငါ့လို လူကို
ကျိန်စာတိုက်သွားသေးတယ်၊ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

ဟု ဒေါသတကြီးပြောဆိုလေ၏။

အရေးပိုင်ဦးသာဒွန်းကမူ မာန်မာန ထောင်လွှားလွန်းသော မမြမူကို
တားဆီးရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ အိမ်ထဲကိုသာ ဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။

အရေးပိုင်မင်း၏ နားထဲတွင် ဆာဒူဘုန်းကြီး ကျိန်စာတိုက်သွားသော

“ဒီကနေ့ကစပြီး ကိုးရက်တိတိရှိတဲ့နေ့မှာ သင်တို့ တစ်မိသားစုလုံး ဒီနေ့
ကျွန်ုပ်ဆာလောင်သလို ဆာလောင်ပြီး သူတောင်းစားကိုယ်တိုင် ခွံကျွေးတဲ့ ထမင်းကို
စားပြီးမှ ဗိုက်ပြည့်ပါစေသား...”

ဆိုသော စကားကို အဖန်ဖန် ကြားယောင်နေပြီး

တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေလေ၏။

မာန်မာန ထောင်လွှားသော မမြမူကမူ သူတောင်းစားတစ်ယောက်က
ကျိန်စာတိုက်သွားခြင်းကို တနံ့နံ့တွေ့ ကာ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေပြီး နောက်ဆုံး
မကျေနပ်ချပ်ကို မထိမ်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ အနီးရှိ အခိုင်းအစေများကို ခေါ်ပြီး

“ဟဲ့ကောင်တွေ...သူတောင်းစားပြီးကို လိုက်ရှာစမ်းပြီးရင် ငါ့ဆီကို
မြန်မြန်ပြန်ပြီး အကြောင်းကြား”

ဟုဆိုလိုက်ရာ အခိုင်းအစေများသည် မြို့အနှံ့ လူစုခွဲပြီး ရှာဖွေကြလေ၏

။

ခဏအကြာတွင် အစေခံတစ်ဦးသည် မြို့ပြင်ရှိ

အရိပ်အာဝါသကောင်းသော ဇရပ်ပျက်ကြီး၌ ဆာဒူးကြီး အနားယူနေကြောင်း
တွေ့ရသဖြင့် မမြေမှုကိုပြန်လည် သတင်းပို့လေ၏။

*

မမြေမှုသည် ဆာဒူးကြီး၏ သတင်းကို ကြားသည်နှင့် ကောက်ကျစ်စွာ
ပြုံးလိုက်ပြီး အနီးရှိ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ ရာဇဝတ်အုပ်ထံသို့
ဆက်လိုက်၏။

ရာဇဝတ်အုပ်က

“အမိန့်ရှိပါ အရေးပိုင်မင်း”

ဟုဆိုလိုက်သောအခါ မမြေမှုက

“အရေးပိုင်မင်း မဟုတ်ဘူး၊ ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရဲ့ ကျွန်မပါ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ်သည် အရေးပိုင်ထက်လက်စွမ်းထက်သော
အရေးပိုင်ကတော်၏ ဖုန်းဖြစ်ကြောင်း သိသွားသဖြင့် ရင်ထိတ်သွားပြီး

“အမိန့်ရှိပါ အရေးပိုင်ကတော်”

ဟု ပြောလေ၏။ မမြေမှုက

“ဂျပန်စပိုင်လို့ ယူဆရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ တွေ့လိုက်တယ်၊
ရှင်တို့သူကို သေသေချာချာ စစ်ဆေး ကြည့်ရင်ကောင်းမယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဂျပန်စပိုင်ဟုဆိုသဖြင့် ရာဇဝတ်အုပ်မင်းသည်
တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပြီး

“ဗျာ...ဂျပန်စတိုင်ဟုတ်လား၊ အရေးပိုင်ကတော် ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

ဟု အရေးတကြီး မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မမြမူက

“သူက ဆာဒူးကြီးလို ဟန်ဆောင်ထားတာရှင့်၊ စောစောက ကျွန်မတို့ခြံထဲကို အရေးပိုင်ခြံမှန်းသိလို့ ထောက်လှမ်းချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဝင်ရောက်လာတယ်၊ ကျွန်မတို့ လက်ပူးလက်ကြပ်မိပြီး စစ်ဆေးကြည့်တော့ ရေရေရာရာ ပြန်မဖြေဘူး အင်မတန်သံသယရှိဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့်ရာဇဝတ်အုပ်မင်းတို့ သူ့ကို ဆက်ပြီး စောင့်ကြည့်ဖို့ အကြောင်းကြားတာပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ်သည် ဆာဒူးကြီးကို ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ပုလိပ်များသည် မြို့ပြင်ဧရိယာ၌ အေးဆေးစွာ နားခိုနေသော ဆာဒူးဘုန်းကြီးကို သွားရောက်ဖမ်းဆီး လေ၏။

ပုလိပ်များ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံရသောအခါ ဆာဒူးဘုန်းကြီးက

“ဒီနေ့ဒီရက်မှာ ဒီလိုဒုက္ခမျိုးခံစားရမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကံကြမ္မာညွှန်ကြားချက်ထဲမှာ ပါပြီးသားပါ၊ ဒီအတွက် ကျွန်ုပ် တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိပါဘူး”

ဟုဆိုကာ ပုလိပ်များ၏ ။ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ အေးဆေးစွာလိုက်ခဲ့လေ၏။

*

အရေးပိုင်ကတော့ မမြမှုသည် ဆာဒူးကြီးအား

ပုလိပ်များဖမ်းဆီးစစ်ဆေးနေကြောင်း သိရသောအခါ

“ငါ့ကို ကျိန်စာတိုက်တဲ့ သူတောင်းစား... ပုလိပ်တွေညှင်းဆဲတဲ့ အရသာကို ဘယ်လောက်ခံနေရပြီလဲ ဆိုတာ သွားကြည့်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ဒရိုက်ဘာအား ကားထုတ်ခိုင်းပြီး ပုလိပ်ဌာနသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏ ။ ပုလိပ်ဌာသို့ရောက်သောအခါ အချိပ်ခန်းထဲတွင် ဖမ်းဆီးထားသော ဆာဒူးကြီးအား သွားရောက်ကြည့်ရှုပြီး လှောင်ပြောင်သရော်သော အမှုအရာဖြင့်

“ဘယ်လိုလဲ သူတောင်းစားကြီး... ငါ့ကို ကျိန်စာတိုက်တဲ့ အရသာကို နင်သိပြီ မဟုတ်လား၊ ဖားတုလို့ ခရုခုန်ရင် ဖက်ကျိုးရုံပဲရှိမယ် သိရဲ့လား”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဆာဒူးကြီးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“သင်ဟာ အလွန်မာန်မာန် ထောင်လွှားပြီး ရိုင်းပြတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သင့်ကို ကျိန်စာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တိုက်ပြီး အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရမယ်၊ သင်ဟာ နောက်တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ရင်သွေးတစ် ယောက်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရင်သွေးရပြီး ငါးနှစ်ပြည့်တဲ့ အချိန်မှာ သင့်ရဲ့ ယောက်ျားအရေးပိုင်ကိုယ်တိုင် သင့်ကို မုန်းတီးရွံရှာပြီး အိမ်ပေါ်က မောင်းချတာခံရမယ်၊ သင့်ယောက်ျားအရေပိုင်လည်း ရာဇဝတ်မှုခင်းဖြစ်ပြီး အလုပ်က ပြုတ်ရလိမ့်မယ်၊ သင့်ရဲ့ သားဟာ အလွန်အရည်အချင်းနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ သူ့အချစ်ဆုံးသားက သူ့ကို ပြန်သတ်လိမ့်မယ်၊ ဒါဟာ သူတော်စင်ကို ရိုင်းပြစောက်ကားတဲ့ မိန်းမယုတ်တစ်ယောက်အတွက် အပြစ်ဒဏ်ပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မမြမှုသည် ဆာဒူးကြီး၏ ပြင်းထန်သော ကျိန်စာကို မကြားဝံ့တော့ သဖြင့် နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြစ် ပိတ်ပြီး ပုလိပ်ဌာနမှ ထွက်ပြေးခဲ့လေ၏ ။

နောက်တစ်နေ့ ဆာဒူးဘုန်းကြီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး
ပြန်လည်ကြားသိရသည်မှာ ဆာဒူးဘုန်းကြီးသည် မည်သည့် မေးခွန်းကိုမှ မဖြေဘဲ
ရေငုံနုတ်ပိတ်နေသည်ဆို၏။

ဆာဒူးဘုန်းကြီး၏ အပြုအမူကို သည်းမခံနိုင်သော
ပုလိပ်မောင်မြင့်ဆိုသူက ရိုက်နှိုက်ညှင်းပန်းရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် မောင်မြင့်၏
ဗိုက်ထဲတွင် ရုတ်တရက် ထိုးအောင့်လာပြီး ဗိုက်ကို လက်ဖြင့် ဖိကာ

“အမလေး...ဗိုက်ထဲက အောင့်လိုက်တာ ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

ဟုဆိုကာ ဆေးရုံသို့ အမြန်ပြေးရကြောင်း၊
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင်ဋ္ဌာနအုပ်၏ သမီးလေးလည်း ရုတ်တရက် ဖျားနာပြီး
ကိုယ်ပူရှုန် ပြင်းထန်လှသဖြင့် ဆရာဝန်ကြီးကို
အမြန်ပင့်လိုက်ရကြောင်းကြားသိရ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ရာဇဝတ်အုပ်သည် ဆာဒူးဘုန်းကြီးကို
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပြီး သက်သေမခိုင်လုံဟုဆိုကာ အချုပ်မှ
ပြန်လည်လွှတ်ပေးလိုကလေ၏။

ထိုအခါ အရေးပိုင်ဦးသာဒွန်းက ဇနီးဖြစ်သူကို ခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်း
ပြောက

“မြ...ဘာဖြစ်လို့ ဆာဒူးဘုန်းကြီးကို ဒီလို ဒုက္ခပေးရတာ လဲကွာ၊
ကိုယ်မလှူချင်လို့ ခြံထဲက မောင်းထုတ်ပြီး ပြီ၊ ပုလိပ်ဋ္ဌာနမှာ
သူ့ကိုအရိုက်ခိုင်းတာတော့ သိပ်လွန်လွန်းသွားပြီး၊ သူဟာ

သူတော်စင်တစ်ယောက်ဆိုရင် ကိုကိုတို့ အပြစ်ဒဏ် သင့်လိမ့်မယ်”

ပြောဆိုလိုက်ရာ မြမြက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး

“အမယ်လေး . . .ကိုကိုဟာ ပညာတတ် တစ်ယောက်လုပ်နေပြီး

ဒါတွေကို အယုံအကြည် ရှိနေတယ်၊ ပုလိပ် ဋ္ဌာနမှာ ဖြစ်နေတာတိုက်ဆိုင်မှုတွေပါ၊
မြတော့ သူတို့စကားကို မယုံဘူး၊ ပုလိပ်တွေဟာ သူတောင်းစားကြီးကို
ပေါ်အောင်မစစ်နိုင်လို့ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး လျှောက်ပြောတာနေမှာပါ”

ဟုငြင်းဆိုလိုက်လေ၏ ။

အရေးပိုင်မင်းကမူ အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်ပြီး ခေါင်းခါယမ်းကာ

ကိုကိုတို့ကခေတ် ပညာတတ်ဆိုပြီးလောကီပညာကို မယုံလို့မရဘူးကွ၊
အင်မတန် အစွမ်းထက်တဲ့လောကီ ပညာသည် တော်တော်များများကို အိန္ဒိယမှာ
တွေ့ဖူးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်နားမလည်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ ပညာသည်တွေကို
မစော်ကားတာ အကောင်းဆုံးပဲ

လို့တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏ ။

မမြမူကမူ လင်ဖြစ်သူ၏ စကားကို နားဝင်ဟန်မရှိပဲ

အယူသည်းရန်ကော ဟူသော အမူအရာဖြင့် မျက်နှာကို မဲ့လိုက်လေ၏ ။

*

အထက်ပါ ကိစ္စရပ်များ ဖြစ်ပွားပြီး တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ

အရေးပိုင်မင်းသည် အနီးအနား ရွာများသို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ငှက်ပစ်ထွက်ရန်
ပြန်ဆင်လေရာ အရေးပိုင်ကတော် ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါလေ၏ ။

အရေးပိုင်လင်မယားသည် မြို့နှင့် ရပိုင်ခန့်ဝေးသော ဇရပ်ကြီးရွာ
ဘိုတဲ၌ တည်းကာ အနီးပတ်ဝင်းကျင်ရှိ ငှက်များကို ရှာဖွေပစ်ခတ်လေ၏။

အရေးပိုင်မင်းသည် စိတ်ပြေလက်ပျောက် နှစ်ရက်ခန့် ငှက်ပစ်ပြီးနောက်
မြို့ပေါ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ခြံရှေ့၌ ကားဟွန်းတီးသော်လည်း
မည်သည့် အစေခံမျှထွက်မကြိုကြသဖြင့် မမြေ့မည် အစေခံတန်းလျားကို
ဒေါသတကြီး ထွက်ခဲ့လေ၏။

တန်းလျားရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ထူးထူးခြားခြား တံခါးများကို
အလုံပိတ်ထားသဖြင့် မမြေ့မက

“ဟဲ့... အစေခံတွေ နင်တို့ နေ့ခင်းကြောင်တောင် တံခါးပိတ်ပြီး အထဲမှာ
သေနေကြသလား၊ ငါတို့ ကားဒီလောက် ဟွန်းတီးနေတာ မကြားရအောင် နင်တို့
နားပင်းနေသလား”

ဟု အော်ဟစ်ဆူပူလေ၏။ ထိုအခါမှပင် တံခါးပွင့်လာပြီး အစေခံတစ်ဦး
ဒယီးဒယိုင်ထွက်လာကာ

“သခင်မ... ကျွန်တော်တို့အနားမကပ်ပါနဲ့ခင်ဗျာ...
.ကျွန်တော်တို့မိသားစု ပုလိပ်ရောဂါဖြစ်နေပါတယ်၊
ကျွန်တော်မျိုးရဲ့သားကြီးမြို့ထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရင်ကူးစက်လာတာပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မမြေ့မည် နွေခေါင်ခေါင် မိုးကြိုးပစ်ခံရသကဲ့သို့
အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပြီး ကားရှိရာသို့ ကမူးရှူးထိုးပြန်ပြေးလေ၏။

ကားဆီသို့ရောက်သောအခါ အရေးပိုင်မင်းကို ကမန်းကတန်း ပြောပြပြီး

“အမလေး... အစေခံတွေ ပုလိပ်ရောဂါဖြစ်တယ်တဲ့ ကိုကိုရေ...
ကျွန်မတို့အိမ်မှာ နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အမြန်ဆုံးပြေးမှ ဖြစ်မယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ အရေးပိုင်မင်းလည်း တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားပြီး

“ဒေါက်တာ ဘနာဂျီးကို အမြန် အကြောင်းကြားပြီးပိုးသတ်ဆေးတွေ ဖြန်းမှ ဖြစ်မယ်၊ လောလောဆယ် ကိုကိုတို့အိမ်မှာ နေလို့မဖြစ်ဘူး၊ အနီးအနားက ဘိုတဲ့တစ်ခုမှာ သွားပြီးတည်းမှ ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဒေါက်တာ ဘနာဂျီးနှင့် အစိုးရကျန်းမာရေးဌာနမှ လူများရောက်ရှိလာသဖြင့် အရေးပိုင် မင်းသည် အိမ်တွင်ဆက်ပြီး မနေတော့ဘဲ အနီးဆုံး မြို့ရိရာ ဘိုတဲ့သို့ပြေးလေ၏။

*

ဘိုတဲ့သို့ရောက်သောအခါ အရေးပိုင်လင်မယားသည် ဗိုက်ထဲတွင် အလွန်ဆာလောင်နေသဖြင့် ဘိုတဲ့စောင့် ကို အနီးဆုံးကာကာဆိုင်မှ ကော်ဖီနှင့်မုန့်များကို ဝယ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဘိုတဲ့စောင့်ပြန်ရောက်လာပြီး ကော်ဖီနှင့်မုန့်များကို အရေးပိုင်လင်မယား စားသောက်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

အရေးပိုင်ကတော် မမြမှုသည် ဆာဆာနှင့် ကော်ဖီကို သောက်ရန်ပြင်လိုက်ရာ ကော်ဖီသည် နွားမဒန်း သေးရည်ကဲ့သို့ လွန်စွာ နံစော်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဘိုတဲ့စောင့်ကို ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ခေါ်ဝေါ် လိုက်ပြီး

“ဟဲ့အကောင် နင်ဝယ်လာတဲ့ကော်ဖီကို နင်ပြန်သောက်ကြည့်စမ်း.. .အသုံးမကျတဲ့ကောင်၊ ဘိုတဲ့စောင့် အလုပ်က ပြုတ်သွားချင်သလား၊ ဒီလောက်

နံစော်နေတဲ့ ကော်ဖီကို အရေးပိုင်သောက်ဖို့တည်ခင်းတယ် ဆိုတော့ ငါတို့ကို မထီလေးစားလုပ်တာလား”

ဟုကြိမ်းမောင်းလိုက်ရာ ဘိုတဲစောင့်သည် အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး

“မလုပ်ဝံ့ပါဘူး၊ အရေးပိုင်ကတော်ရယ်. . . ကျွန်တော်မျိုးဘိုတဲစောင့်အလုပ်ကို လုပ်လာတာ အိုသေတော့ မယ်၊ ဘယ်လို အစိုးရအရာရှိကြီးတွေကိုမှ မထီလေးစား မလုပ်ဝံ့ပါဘူး”

ဟုရိုသေစွာပြောဆိုလေ၏ ။

မမြမှုက ဘိုတဲစောင့် စကားကြောင့် အလွန်ဒေါသပုန်ထသွားပြီး

“မလုပ်ဝံ့ပါဘူးဆိုရင် ဟောဒီကော်ဖီကို နင်လာသောက်ကြည့်စမ်း၊ မသောက်ရင်တော့နင်ကို အလုပ် ဖြုတ်ပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဘိုတဲစောင့်သည်ကြောက်ကြောက်နှင့် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ယူကြည့်လေ၏ ။ အရေးပိုင် ကတော်က

“ကဲ . . .သောက်ကြည့်လေ. . .နင်မသောက်ဝံ့ဘူးမဟုတ်လား”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဘိုတဲစောင့်သည် ကော်ဖီပန်းကန်ကို တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် ကိုင်ထားရင် အနည်းငယ် သောက်ကြည့်လေ၏ ။

ပြီးနောက် နားမလည်ဟန်နှင့် အရေးပိုင်လင်မယားကို ကြည့်ကာ

“ကျွန်တော်မျိုးကော်ဖီသောက်တာ ဘာထူးခြားမှုမှ မတွေ့ပါဘူး၊ ကော်ဖီနံ့ကလေး မွှေးပြီး အရသာရှိပါ တယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မမြမှုသည် ဘိုတဲစောင့်ကို စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အနီးရှိ ချိုင့်ဖြင့်ပစ်ပေါက်ရန်ကြိုလိုက်၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် အရေးပိုင်မင်းသည် သူတို့လင်မယားကို ကျိန်စာတိုက်သွားသော ဆာဒူးကြီး၏ စကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်လိုက်ပြီး ယနေ့သည် ဆာဒူးကြီး ကျိန်စာတိုက်သော ရက်မှ ရေတွက်လျှင် ကိုးရက်တိတိပြည့်မြောက်သောနေ့ဖြစ်ကြောင်း သတိရလေ၏။

ထိုကြောင့် မမြမူ၏ လက်ကို ဆွဲလိုက်ပြီး

“ခဏနေဦးမြ...ဆာဒူးဘုန်းကြီး ကျိန်စာတိုက်သွားတာ မှတ်မိလား၊ သူပြောခဲ့တာ ဒီနေ့ဆိုရင် ဇူရက်တိတိ ရှိပြီ၊ သူ့ကျိန်စာကြောင့်များ တို့လင်မယားတွေ ဒုက္ခဖြစ်တော့လား”

ဟု အထိတ်တလန့်ပြောဆိုလေရာ မမြမူသည် ဆာဒူးကြီးကျိန်စာတိုက်သော စကားများကို ပြန်လည်ကြား ယောင်လာ၏။

“ဒီနေ့ကစပြီး ကိုးရက်တိတိ ရှိတဲ့နေ့မှာ သင်တို့ တစ်မိသားစုလုံး ဒီနေ့ကျွန်ုပ်ဆာလောင်သလို ဆာလောင်ပြီး သူတောင်းစားကိုယ်တိုင် ခွဲကျွေးတဲ့ ထမင်းကို စားပြီးမှ ဗိုက်ပြည့်ပါစေသား”

သို့သော် လူတန်းစားခွဲခြားပြီး ဆင်းရဲသား နင်းပြားများကို အထင်သေးတတ်သော စိတ်ဓါတ်ကြောင့် ဆာဒူးကြီးကို သူတော်စင်ဟု လက်မခံနိုင်ဘဲ

“အို...ကိုကိုကလဲ ကုလားသူတောင်းစား စကားကို နားထင်နေပြန်ပြီ၊ သူတောင်းစားလူမိလို့ ပြောမိ ပြောရာ ပြောသွားတာပါ၊ သူ့မှာတန်ခိုးစွမ်းအင်ရှိရင် မြတို့ဆီ ကတောင် လာပြီး တောင်းမစားဘူး၊ သူ့ကျိန်စာ စွမ်းမစွန်း သိချင်ရင် ဟောဒီမှာ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်တွေရှိသေးတယ်၊ စမ်းကြည့်လိုက်ပါ”

ဟုပြောဆိုပြီး ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ကို ယူပြီး စားကြည့်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်များသည် ဆီချေးစော် အလွန်နံ့နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခါ မမြမူသည် ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်များကို
မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးနှင့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟင်...ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်တွေလည်း ဆီချေးစော်နံ့နေတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ အရေးပိုင်မင်းသည် ဆာဒူးကြီး၏
ကျိန်စာအစွမ်းပြလေပြီဟု ယူဆကာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မြို့ပိုင်မင်း၏ ကား ဘိုတဲသို့ရောက်ရှိလာပြီး
အရေးပိုင်မင်း မိသားစု စားသောက်ရန် နေ့လယ်စာကို
လှည်းတစ်စီးနှင့်ပို့လိုက်ကြောင်း ပြောလေ၏။

အရေးပိုင်လင်မယားသည် ဆာလောင်မွတ်သိမ့်နေပြီဖြစ်သဖြင့်
မြို့ပိုင်မင်း ပို့လိုက်သော ထမင်းဟင်းများကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေမိ၏။

မြို့ပိုင်မင်း၏ ထမင်းဟင်းများ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပြီး
စားလို့ရပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေမိ၏။

*